

3 Afscheid

FPN-decaan Bernadette Jansma vertrekt naar de binnenstad

10-11 Overlast

Belfort: "Nu breekt het IKEA-seizoen aan"

6 Kate

Every pancake has the right to a fair trial

7 Commitment

Lack of student activism in Maastricht?

observant 34

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 2 juni 2016

Peer reviewers maken soms gehakt van je wetenschappelijke artikel.

Dan gaat het meestal over de inhoud, hoewel de betere bladen ook de schrijfstijl onder de loep leggen.

Waarom zijn veel stukken niet te pruimen, zo langdradig, zielloos?

Een hoogleraar aan de medische faculteit experimenteerde in zijn wetenschappelijke artikel met een lossere schrijfstijl. Het werd geaccepteerd! Zie pagina 8-9

Cartoon: Marcel Jurriëns

nl

"Exorbitante" geheimhouding opgelegd aan onderzoekers

Een mogelijk onderzoeksproject van de SBE samen met NWO en twee grote bedrijven is afgeketst op eisen die de academische vrijheid drastisch zouden inperken. Er werd geheimhouding geëist en hoofdelijke aansprakelijkheid bij schending daarvan. Het college van bestuur heeft bezwaar gemaakt bij NWO tegen deze praktijk.

De kwestie dateert al van januari maar de brief naar NWO is pas vorige week verstuurd. Het ging om een project van onderzoeksfinancier NWO samen met Achmea en de Rabobank onder de titel *Data-driven Research for Banking & Insurance*. Onderzoekers werden uitgenodigd in te tekenen op een workshop die tot concrete researchprojecten moest leiden, maar dienden vooraf een geheimhoudingsverklaring (*non-disclosure agreement*) te tekenen. Die verklaring werd getekend door twee van de drie betrokken SBE-onderzoekers. Zonder de tekst erg goed

gelezen te hebben, bleek even later. Nadere bestudering op de faculteit wees uit dat er niet alleen sprake was van verplichte geheimhouding van een zeer breed palet aan 'vertrouwelijke informatie' maar ook dat de onderzoekers persoonlijk aansprakelijk zouden worden gesteld indien die geheimhouding geschonden werd. Het college van bestuur protesteert daartegen: "De contractpartij is de UM, niet de individuele medewerker." Prof. Jaap Bos van de SBE, voorzitter van de vakgroep Finance waar het onderzoek plaats zou vinden: "Verder dienden ook naaste collega's van deze onderzoekers vijf jaar lang hun mond te houden en mocht niemand uit die groep ander onderzoek op dat terrein doen. Dat hebben we geweigerd, het contract is niet doorgegaan."

Bos had zelf nog met NWO gebeld en daar te horen gekregen dat het allemaal niet zo bedoeld was en dat hij de verklaring anders moest inter-

Lees verder op pagina 3

Klacht Senioren Partij over Inkom

De Senioren Partij Maastricht beklagt zich erover dat tijdens de Inkom, de introductieweek voor nieuwe studenten, alleen UM Sport present is. In een schriftelijke vraag aan de gemeenteraad wil de partij weten waarom Maastrichtse sportverenigingen, onder andere MAC Maastricht, worden buitengesloten. En: "Wat betekent dit voor de verbetering van de samenwerking die de gemeente Maastricht nastreeft met de UM?" Navraag bij Pascal Breuls, directeur van het studentenservicecentrum – en daarmee verant-

woordelijke van de Werkgroep Inkom – leert dat sportclub MAC Maastricht (fitness, power yoga) voorgaande jaren tijdens de sportmiddag van de Inkom enkele workshops gaf om zichzelf in de kijker te zetten. Breuls: "Het ging hier om een sponsordeal. Maar met de komst van de nieuwe sporthal hebben we besloten onze eigen activiteiten meer te promoten. We zetten UM Sport hierbij voorop. We bieden zelf ook aerobics, fitness en power yoga aan."

WD

eng

"Don't mention EleUM anymore"

New Student Portal is live

The new Student Portal has been live since Monday. Students from Humanities and Sciences and the School of Business and Economics are the first to be able use it. This new source of information, which lists timetables, deadlines, grades, course material, and helpful links, was developed over a period of two years in close collaboration with students. An important change is that users no longer need to log in dozens of times for services such as EleUM and SAP. The layout adapts itself to the use of a smartphone, tablet or computer.

The main test for project leader Marc Dolman's team was three months ago: three hundred students from various faculties were shown the Student Portal. "An exciting moment. We worked on it for a long time, continually involving students, because they were asked from the very beginning what they wanted and what it should look like. The result? Less than 3 per cent was dissatisfied, 15 per cent was neutral and 82 per cent was satisfied to very satisfied." The single login, set-up, and user friendliness were aspects that appealed to the test subjects. The criticism – such as the screen size of certain elements – was used to improve the system. "The new portal is a clever, attractive shell that incorporates three existing systems: EleUM, SAP, and Timetable," says Dolman. "They were included, but are no longer visible as such. That is why we have asked lecturers – who still enter their block information into EleUM – to no longer mention EleUM. The new generation

of students have no idea what that actually is." Accessing the new Student Portal, users will get an overview that includes a timetable, important announcements, exam dates, grades, et cetera. Students can sign up and sign off for exams and see an 'alert' when a deadline approaches. All in Maastricht University's house style, from one and the same designer, Zuiderlicht. A single click provides access to an overview of blocks – the blocks that the student is taking, the ones that he or she has (or hasn't) passed. There is also a link to a UM Launchpad. "This is like an app store, which includes eighty links, for example to the faculty intranet or the university library. It is up to the student to determine which links are relevant; these will be presented on the main screen." Since Monday, students from Humanities and Sciences and the School of Business and Economics have been provided with login credentials. The four other faculties will follow in two weeks' time. "Because three systems have been included in the Student Portal, we want to prevent it from going haywire if 16 thousand students were given access at the same time. We are following our philosophy: 'Everything one step at a time.'" Lecturers are being asked "to fill the system well. Students expect to find assignment deadlines there, it would be nice if they were all listed." According to Dolman, the portal is "always in beta. The input that we receive from students will be used to continually improve the portal."

Wendy Degens

newstudentportal.maastrichtuniversity.nl/

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik wacht op het overweldigende geluk dat me ooit zal overvallen, terwijl ik weet dat ik het geluk moet zoeken in kleine dingen”

Naam: Karlijn Massar (Margraten, 1976) * **In het dagelijks leven:** universitair docent sociale psychologie sinds 2010 * **Burgerlijke staat:** samenwonend met Alex, zoon (8) en tweeling (zoon en dochter van 6) * **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Joey Roberts

Heerlijk, die back to the nineties-muziek. Als kind had ik altijd de radio aan. Terwijl ik muziek luisterde, maakte ik mijn huiswerk. Ik zie me nog zitten met zo'n cassette recorder, duwend op record en play om de Top 40 op te nemen. Soms stopte ik tussendoor om er doorheen te praten als een DJ. Ik hield van George Michael, Prince, eigenlijk meer van de melancholische sombere muziek. De *nineties* waren voor mij geen fijne periode. Toen ik vijftien was, besloot ik van de ene op de andere dag dat ik niet meer naar school wilde. Ik had enorme angstaanvallen, dacht dat er iets verschrikkelijks zou gebeuren, ik wilde alleen maar thuis zijn en huilde de hele dag. Wat niemand doorhad, en ik zelf ook niet – ik was mijzelf compleet kwijt –, was dat ik zwaar depressief was. Ik had vrienden, was best populair, maar hoefde hen niet meer te zien. Terugkijkend op mijn jeugd was ik altijd vrij pessimistisch, piekerig, ik was geen zorgeloos en vrolijk kind. Ik had last van faalangst, wilde tien halen – en ik haalde ze ook ten koste van alle ontspanning. Op mijn veertiende ben ik drie maanden thuis geweest vanwege een blindedarmontsteking en een buikabces. Ik liep achter op school, mijn cijfers werden lager. Waarschijnlijk heeft dat allemaal meegespeeld. Uiteindelijk begrepen mijn ouders dat het geen zin had om me naar school te sturen, omdat ik er echt niet wilde zijn, ik zei dat ik zou wegllopen. Tot mijn zeventiende ben ik thuis gebleven. De komst van een hondje heeft mijn leven gered. Ik kon weer onder de mensen komen, ze vroegen niet naar mij – waarom ik niet op school zat – maar hoe het hondje heette en hoe oud hij was. De depressie kwam terug op mijn achttiende, twee weken voor mijn havo-eindexamen. Ik was zelfs suïcidaal. Het innemen van Prozac bracht snel verlichting. Ik slik het niet meer, ben overgestapt op andere medicijnen die ik veel beter kan verdragen, waar ik niet zo suf van word.

Als ik geen psycholoog was geworden, werkte ik nu... in de boekhandel. Ik heb in Amsterdam een hbo-opleiding boekhandel en uitgeverij gevolgd, maar dat hbo-gebeuren lag me niet, ik stopte ermee. Ik lees al mijn hele leven. Zeker in de tijd dat ik me niet goed voelde, verslond ik het ene na het ander boek, vaak over getroebleerde jongeren, zoals *I never promised you a rose garden*, *The Catcher in the Rye*, *Eline Vere* en gedichten van

Sylvia Plath. Overall, op vakantie of in een andere stad, moet ik naar de boekwinkel. Gelukkig heb ik steeds minder moeite met het afscheid nemen van boeken, maar ik kan nog wel obsessief reageren als ik een boek aan iemand uitleen. 'Je mag het alleen zo en zo lezen, de rug mag niet gebogen worden'. Mijn kinderen hebben niets met boeken, ze zien het als gebruiksvoorwerpen. Ze worden vernield, er wordt in getekend, verschrikkelijk.

Ik zou gezonder moeten leven. Ja, ik heb overgewicht, maar ik vind mijzelf al snel heel zielig als ik niet meer mag eten, want dat vind ik zo lekker. Toch eet ik sinds een tijdje geen koek of snoep meer. En ik rook en drink niet. Ik probeer meer te bewegen, maar heb moeite met de eerste stap: me aanmelden bij de sportschool.

Ik koop mijn hele hebben en houden online. Ik koop steeds meer online, ik ken mijn maat en als het niet goed is, stuur ik het terug. Ik vind het vaak veel te druk in de stad.

Wat ik graag meer zou willen doen: Stilstaan. Ik weet dat ik als kind altijd vooruit rende. Was ik in de dierentuin, dan miste ik de jonge olifant omdat ik ergens anders was. Als ik nu naar mijn kleintjes kijk die aan groep 3 zijn begonnen, besef ik nog meer dat het leven snel gaat. Het ongeluk van een moeder met haar kinderen, onlangs op de autosnelweg tussen Maastricht en Heerlen, heeft me geraakt. Ze was 39, een gezin. Eigenlijk vergelijkbaar. Dat heeft ervoor gezorgd dat ik meer probeer stil te staan, figuurlijk. Ik wacht op het overweldigende geluk dat me ooit zal overvallen, terwijl ik weet dat ik het geluk moet zoeken in kleine dingen.

Maandelijks doneer ik aan... Begin dit jaar heb ik heel veel stopgezet of omgezet naar een jaarlijkse gift. Het was een beetje te veel geworden: Oxfam Novib, de Dierenbescherming, Hartstichting, Orange Babies, Natuurmonumenten. Nu is het nog maandelijks aan WNF en de Dierenbescherming. Ik ben hier ook heel slecht in, ik kan moeilijk 'nee' zeggen. Dan staat er weer iemand in de regen aan de deur en denk ik: 'Ach, wat een verschrikkelijk baantje, laat ik maar lid worden'.

Guilty pleasure? *Honey Boo Boo*, een Amerikaanse realityserie van de zender TLC. Het gaat over het 7-jarige meisje Alana en haar familie. Ze wordt door haar moeder naar allerlei

schoonheidswedstrijden gestuurd. Haar zusje is geraakt door de bliksem en heeft er iets raars aan overgehouden. Ik gebruik de afleveringen in mijn college, bijvoorbeeld om studenten te laten zien dat het allemaal nog niet zo ongezoond is wat ze eten. Alana eet doorgaans *roadkill* (doodgereden dieren) en *sketti*, spaghetti met ketchup en heel veel boter. Het is bijna onwerkelijk en echt iets waardoor je je eigen leven niet eens zo gek vindt.

Psychologen willen vooral zichzelf analyseren. Dat is wel zo, denk ik. Ik heb het soms met collega's over de vraag of onze studenten makkelijker praten over wat hen dwars zit of welke problemen er in hun gezin spelen omdat ze psychologie studeren – en het simpelweg over je psyche gaat – of omdat ze hier allerlei problemen ontdekken. Iedereen die het DSM-boek [een handboek voor psychische stoornissen] krijgt, gaat zichzelf en anderen analyseren.

Ik mis Groningen nog elke dag. Na de mislukte hbo-opleiding in Amsterdam heb ik nog een jaar gewerkt bij *Het Parool*, boeiend en het betaalde goed. Ik tikte onder andere interviews uit voor Pauline Sinnema, een journaliste die RSI had en regelmatig een groot interview publiceerde op zaterdag. Ik herinner me haar gesprek met Pim Fortuyn, toen nog geen groot politicus. Ik tikte zes uur interview uit en dacht: 'Wat een enge man', de dingen die hij zei over moslims en vrouwen. Uiteindelijk ben ik daar vertrokken en psychologie gaan studeren in Groningen – mijn ouders woonden in de buurt van Assen. Na een college van Diederik Stapel in mijn derde jaar was ik ervan overtuigd dat sociale psychologie mijn ding was. Ik heb het heel fijn gehad in Groningen. Ik ben er tot 2010, tot na mijn promotie, gebleven. Maastricht voelt min of meer hetzelfde. Hier eindigt ook het Nederlandse spoor. De grootte van de stad is vergelijkbaar, net als de sfeer.

Het EK-voetbal ga ik volgen, ook zonder Oranje. Nee, ik ben stiekem wel blij dat ze niet door zijn. Ik heb er niets mee, maar ontkom er niet aan omdat mijn vriend het leuk vindt: de Giro, Roland Garros, het EK. Op de achtergrond krijg ik het allemaal mee. Ik heb hier wat Belgische collega's; de afdeling heeft besloten dat we voor de Rode Duivels zijn.

Dope opnieuw overtuigend winnaar verkiezingen “Ernstige kwestie”

Met 29 zetels is Dope net als vorig jaar de grootste studentenpartij aan de Universiteit Maastricht. Concurrent NovUM, die in 2014 nog de machtigste was maar vorig jaar al terugzakke, heeft nog meer terrein moeten prijsgeven en staat nu op twaalf zetels. Het nieuwe Wise haalde drie zetels binnen.

Afgelopen vrijdag werd de verkiezingsuitslag bekend gemaakt. Met zes zetels (alle) bij de faculteit Humanities and Sciences, acht (van de negen) bij Health Medicine and Life sciences en vier (van de vijf) bij de School of Business and Economics is Dope daar de partij die het voor het zeggen heeft. Alleen bij de universiteitsraad is de macht verdeeld: vier zetels voor NovUM, vijf voor Dope. Nieuwkomer Wise haalde bij psychologie en neurowetenschappen meteen drie zetels (van de vijf). De opkomst voor de universiteitsraad viel ook dit jaar tegen. Opnieuw zakke het aantal studenten dat de moeite nam om een stem uit te brengen: van 25 procent naar 20. Ook bij de raden van de faculteiten Arts and Social Sciences en FHML daalde de opkomst. Bij rechten bleef die nagenoeg gelijk, terwijl bij de FPN een lichte stijging te zien is. Heel wat groter was de opkomst voor de dienststraden van ICTS en Facility Services (FS): respectie-

velijk 60 en 80 procent. Bij FS kon men kiezen uit maar liefst vijf lijsten. Zowel de sterke toename van de lijsten als de hoge opkomst hebben hoogstwaarschijnlijk alles te maken de recente onrust rondom de reorganisatie van de recepties die mede leidde tot het vertrek van directeur Erik Klekamp en de

komst van een externe adviseur. De dienststraden van het bureau van de universiteit, MUO, heeft voor het eerst sinds jaren weer kandidaten. De nieuwe raden treden na de zomer aan.

Riki Janssen

Betaalde stukken in de krant

Opnieuw verscheen er deze week in *Dagblad De Limburger* (DDL) een tweepaginatuk over de universiteit met “een financiële bijdrage van het Universiteitsfonds Limburg/SWOL”. Betaalt de UM voor artikelen in de krant? “Nee”, zegt bestuurswoordvoerder Fons Elbersen, “de lijn is dat we dat niet doen. We mikken op gewone vrije nieuwsgaring en we hebben niet te klagen over journalistieke belangstelling. Het is dan ook niet de UM maar het SWOL dat dit betaalt, en dat is een zelfstandige stichting.”

Het betreft hier zogeheten *branded content*, geeft SWOL-directeur Jos Kievits toe, “dat is natuurlijk niet de meest zuivere journalistiek, we kopen een stukje publiciteit. Maar op het uiteindelijke artikel hebben we geen invloed. De redactie bepaalt wat ze schrijft; wij leveren het thema en suggereren personen om te interviewen. Het doel is: in dit jubi-

leumjaar laten zien wat er aan de UM gebeurt, aan onze (potentiële) donateurs, want we doen ook aan fondsenwerving. Het staat niet in het contract met DDL maar duidelijk is dat het er niet om gaat eens kritisch naar de UM te kijken.”

Het SWOL koopt dit jaar vier grote artikelen in. Dat van deze week, over obesitas, is het derde in de reeks. Daarvoor betaalt men zo'n 20 duizend euro - Kievits wil het precieze bedrag niet noemen - dus circa 5000 per artikel. Kievits: “Wij hebben onze eigen afwegingen bij de besteding van ons geld, of we bijvoorbeeld een ton aan alumni-activiteiten uitgeven of aan kankeronderzoek.”

Elbersen maakt zich niet echt druk over de actie van het SWOL. “Ik heb er kennis van genomen”, laat hij weten. Wel zegt hij dat gewone journalistiek “veel geloofwaardiger voor lezers is dan *branded content*. Dat laatste is bovendien duur.” **WB**

Vervolg van pagina 1

preteren. Bos: “Maar het gaat hier om een juridisch document, dat moet dus duidelijk zijn. Overigens hadden ze het nog niet eens over het IP, het *intellectual property* [auteursrecht], daar zou nog een apart contract voor komen. Achmea en Rabo wilden ook een flink deel van het IP bij zich houden, maar ons uitgangspunt is: als wij het onderzoek doen, ligt het bij ons.”

De kwestie is in het vakgroepsvoorzittersoverleg besproken, het faculteitsbestuur is op de hoogte gesteld, net als later het college van bestuur. Decaan Philip Vergauwen: “Dit is een ernstige kwestie. Dat je gevoelige bedrijfsinformatie niet naar buiten mag brengen is heel normaal, maar het komt steeds vaker voor dat bedrijven exorbitante eisen stellen en dat projecten daardoor afketsen. In dit geval was het in feite een concurrentiebeding: je mag je als onderzoeker niet op hetzelfde terrein begeven. Dat moet een keer besproken worden met NWO, landelijk door de rectoren, in het kabinet.”

Bos is het daar wel mee eens: “Het is officieel regeringsbeleid om publiek-private onderzoeksprojecten te stimuleren. Dat heeft voor- maar ook nadelen, zoals hier. Het zou zo gek nog niet zijn als het kabinet dit een keer op de agenda zet.”

Volgens de brief van de UM komt met dit soort afgedwongen verklaringen de opdracht van de universiteit om met onderwijs en onderzoek het publieke belang te dienen, in gevaar. **WB**

UM-staf gaat te weinig op vakantie

Er drukt ruim 15 miljoen euro op de universitaire begroting omdat medewerkers te weinig vakantiedagen opnemen. Dat meldde de vicevoorzitter van het college van bestuur, Nick Bos, onlangs aan de universiteitsraad. “We gaan erover praten met faculteiten en diensten.”

In dat gesprek zal erop aangedrongen worden dat het UM-personeel de toegestane verlofdagen daadwerkelijk opneemt. Het probleem ontstaat doordat de UM verplicht is niet opgenomen verlofdagen te ‘kapitaliseren’, dus in geld uit te drukken, en dat op te nemen als een schuld aan het personeel. Het bedrag dat zo ontstaat, moet gereserveerd blijven en kan niet voor iets anders worden gebruikt. Per 31 december 2015 hadden de circa 4000 medewerkers ongeveer 400 duizend verlofdagen openstaan; dat zijn bijna 250 mensjaren. Per uur wordt zo'n 38 euro gerekend, vandaar die gereserveerde 15,2 miljoen. De ‘verlofberg’ is groter geworden door een wijziging in de cao: voorheen mocht 120 uur naar een volgend jaar worden meegenomen, nu is dat 360 uur. Bos hoopt dat mensen inderdaad meer verlof gaan opnemen, “mede met het oog op terugdringing van gevoelens van werkdruk”.

Overigens bleek tijdens de bespreking van het jaarverslag over 2015 dat de UM “financieel gezond is, we hoeven geen geld te lenen. Bij andere universiteiten is dat wel anders”, zei Bos. **WB**

Afscheid FPN-decaan Jansma

“Haar haar is net zo lang als dat van man Henk en haar naam is een anagram van debatteren.” Peter Muris, hoogleraar klinische psychologie, deelt wat willekeurige feitjes over vertrekkend decaan Bernadette Jansma tijdens haar afscheid van de faculteit psychologie en neurowetenschap. Per 1 juni is ze decaan van de faculteit Humanities and Sciences. Muris is een van de negen sprekers in het auditorium aan de Oxfordlaan 55 deze donderdagmid-

Directeur Miranda Dekkers, decaan Bernadette Jansma en echtgenoot Henk Jansma Foto: Joey Roberts dag. Hij hield een enquête over Jansma op de faculteit. “Overduidelijk positief.” Jansma – altijd en overall eerst en vooral de wetenschapper – informeert of hij de slechte resultaten er soms uitgefilterd heeft. “Die wil ik best even voorlezen hoor. Hier: ‘Bernadette is heel aardig, maar haar muzieksmaak moet zich nog ontwikkelen.’” Jansma, liefhebber van punk en rock, barst in lachen uit.

Rector Luc Soete (“Ik geef je eerst het cadeautje, dat heb ik geleerd van mijn collega in Leiden. Anders vergeet ik het.”) roemt haar toewijding aan de faculteit en universiteit, directeur Miranda Dekkers haar passie voor de psychologie en het feit dat ze altijd klaar staat voor studenten, medewerkers “en zelfs toekomstige studenten”. Jansma zelf tot slot: “Ik heb genoten van iedere dag en iedere nacht.”

CF

Nieuw-Zeelandse onderzoekers hebben vastgesteld dat Lego-figuurtjes de laatste jaren steeds grimmiger zijn gaan kijken en zich steeds zwaarder zijn gaan bewapenen. Daarmee kunnen we concluderen dat nu echt iedereen en alles boos is.

Ik voel me tegenwoordig regelmatig schuldig als ik weer eens niet boos genoeg ben. Ik kan me niet herinneren dat boosheid vroeger ook al zo'n dominante sociale omgangsvorm en een min of meer verplicht stijlmiddel was. In mijn jeugd was alleen de Buurman Boos, en dat pleitte toen nog niet voor hem. Toch schortte er destijds ook al enorm veel aan de wereld, en was er dus alle reden voor boosheid.

Wat me vooral boeit is het contrast tussen de wild woekerende woede van vandaag en hoe mijn studenten denken en praten. Ze vertellen me steevast dat je niet moet moraliseren en

Vrijheid boosheid

betuttelen, dat het niet aan hen is om te oordelen over anderen, en dat iedereen zijn eigen leven vooral naar eigen inzicht moet inrichten. Ethiek is in deze communis opinio hoogst persoonlijk en bestaat op zijn best uit tijd- en plaatsgebonden conventies, waar men zichzelf te ontwikkeld, werelds, en post-conventioneel voor acht. Kortom, ze bepleiten een *easy going* houding van tolerantie en vrijheid-blijheid. Niet een levensinstelling om snel boos op anderen te worden, lijkt het. En toch zullen die studenten qua zelfbeeld niet zo veel afwijken van de boze burger. Zou het kunnen zijn dat juist die vrijheid-blijheid bijdraagt aan de boosheid? Als ik hen vraag of dus alles mag, dan geven ze na enig kreunen en steunen nog net toe dat je niet mag

schaden. Het is volgens hen niet legitiem om anderen op hun gedrag aan te spreken met een beroep op God, de moraal of de goede zeden. Dat mag alleen wanneer ze jou (of desnoods derden) schaden.

Sociale, ethische en politieke kwesties kunnen zo alleen nog aan de orde worden gesteld in termen van het schadebeginsel. Deze schrale liberale moraal doet ons de wereld begrijpen in termen van aanval en tegenaanval. En is boosheid niet de emotie die bij uitstek past bij het aangevallen worden? Dan ontbloten we onze tanden, en slaan we terug, want boosheid is immers onlosmakelijk verbonden met de wil te straffen. Zo bezien is het geen toeval dat juist de politieke partijen die Vrijheid fier in hun vaan-

del voeren, zich in hun retoriek onveranderlijk het meest agressief en straflostig tonen. Vrijheid blijheid? Vrijheid boosheid!

Tsjalling Swierstra, hoogleraar wijsbegeerte aan de faculteit Arts & Social Sciences
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Lorenzo Moroni inspired by Joost de Wijn

“He gives you the keys to the car, but watches from a distance”

A real “maestro” – this is how Lorenzo Moroni, professor of biofabrication for regenerative medicine at MERLN, describes the retired biomaterial scientist Joost de Wijn, formerly of Isotis B.V. “In the traditional sense of the word: someone who is leading and actually shows you the way.”

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

His first meeting with Dr de Wijn was “a little intimidating”, recalls Moroni, who had just arrived in the Netherlands to do his PhD at the University of Twente. De Wijn was his assistant supervisor. “He had a peculiar way of presenting critiques. Very direct, which is very Dutch, I later learnt.” De Wijn told Moroni straight out that the analyses he wanted to do for his dissertation were among the most difficult in the field. Moroni was looking into designing smart materials that would contribute to the formation of new functional tissues for medical purposes, from a mechanistic point of view. “That put me on my guard. I thought: do I really want to do this?” Moroni laughs. “But later on, you learn to keep up.” Although he was critical, De Wijn’s arguments were always well-founded and he was always happy to help people on their way. “I went to his

office once after having made the same observation twice. I thought I was on the right path, that my hypothesis was true. He remained sceptical. I left the office feeling a bit disappointed. In the days that followed I kept thinking about how I could convince him, but then he showed up at my door. ‘Let’s go into the lab and prove it together’, he said.”

This was typical of De Wijn, says Moroni. “He’d give you the keys to the car and let you drive, but then watch from a distance. If you strayed out of your lane, he would help you get back on track. To become independent and critical, which is exactly what a PhD is for – to become an independent, critical thinker.”

Another of De Wijn’s strong suits was his technical knowledge. “He really knew his way around the lab. Which is uncommon for an older

scientist. Most become research managers as the years go by. Myself included; I rarely work in the lab nowadays.” De Wijn used this talent in his personal life as well. “He had a little workshop in his garage where he built things. When I finished my PhD he built me a lava lamp, with different fluids going back and forth, as a present. It doesn’t look like a fancy lamp you buy in the store, but the principles are all there. I thought it was very cool that he made that for me at that special moment in my life.”

De Wijn has retired and Moroni moved to Maastricht, but the two still keep in touch. “We send each other regular updates about our lives. He’ll say things like: ‘My knees hurt, have you found a solution for that yet?’”

Cleo Freriks

The Netherlands, in 40 questions

Two years after I graduated from Cambridge, I find myself filling in an application form for a job at Albert Heijn. Education level?, asks the form. “PhD”, I write.

What section would you like to work in? This is a tough one. Baked goods is the obvious choice, but then what about the cheese counter? I decide to come back to this.

Why do you want to work at Albert Heijn? “I have a passion for food products” – this is not entirely a lie – “and I’d like to get more out of my people skills”.

That’s the short answer, I guess. The long one: “I don’t, actually, but I do want Dutch citizenship, and that means doing the *inburgering* exam, which involves filling in a mountain of fake job applications just to show that I can, even though I already have a job, and then having my qualifications evaluated by an *hbo’er* from the local council.” This, of course, wasn’t going to fit on the form.

Don’t get me wrong; I’m not opposed to the exam. And if the ‘Orientation to the Dutch labour market’ part was tiresome, ‘Knowledge of Dutch society’ was supremely entertaining. It consists of 40 questions designed to weed out people who are racist, sexist, religious bigots and utter morons. And, not or – since you’re allowed to get 15 wrong there’s plenty of scope to be one or more of the above, just not all of them at once.

Here’s an example: *Job and Mieke are Catholic. They install a statue of Maria in their garden. What should Ali do? The answer options are, loosely paraphrased, as follows: (a) tell them to remove it, (b) wait till night falls and topple it under the cover of darkness, or (c) nothing, because who gives?*

Ali reappears in a number of questions, and we are told he works in a factory. He seems to be married to Fatima, a cleaner. In the written Dutch exam they are joined by someone called Faisal, and you have to complete sentences like “Faisal’s neighbour Joke invites him to her birthday party on Wednesday. Faisal can’t go because ...”

I wonder what would happen if I write “... because he’ll be at home wiring up a bomb from his toaster”, but then in excellent Dutch. The word for *toaster* escapes me though, so I settle for “... as a paediatric oncologist he’ll be hard at work on Wednesday, like most immigrants”.

Alison Edwards

Another strong win for Dope in university elections

With 29 seats, Dope has come out as the largest student party at Maastricht University, just like last year. Competitor NovUM, who were the most powerful in 2014 but dropped back last year, has lost even more ground and now only has twelve seats. The new Wise party obtained three seats.

The election results were made known last Friday. With six seats (all) at the Faculty of Humanities and Sciences, eight (out of nine) at Health Medicine and Life Sciences, and four (out of five) at the School of Business and Economics, Dope is the party that is in control there. It only has to share the power in the University Council, where four seats go to NovUM and five to Dope. Newcomer

Wise immediately got three seats (out of five) at Psychology and Neurosciences.

Turnout for the University Council elections was disappointing again. The number of students who took the trouble to vote dropped from 25 to 20 per cent. Turnout for the faculty councils for Arts and Social Sciences and for FHML also dropped. The figures were practically stable at Law, while FPN showed a slight increase.

Considerably larger was the turnout for the employees' councils of ICTS and Facility Services (FS): 60 and 80 per cent, respectively. At FS, voters had a choice from no fewer than five lists. Both the strong increase in the number of lists and the large turnout were probably due to the recent unrest

surrounding the re-organisation of the receptions, which has also contributed to director Erik Klekamp's departure and the appointment of an external advisor.

For the Employees' Council of the MU Central Office, MUO, there were candidates again for the first time in years. Elections were not necessary, because the number of candidates for the MUO Employees' Council equalled the number of seats, as was the case with the University Library, Student Services and Finance.

The new councils will start work after the summer.

Riki Janssen

See page 7 for article on student involvement

Evening tutorials at Psychology

The Faculty of Psychology is going to introduce evening tutorial groups on a voluntary basis. From the next academic year, students who register for a block may indicate a preference for morning, afternoon or evening sessions. If there are enough students to fill a group (12-14), the faculty will find a tutor. Other faculties, such as Law and Economics, already introduced evening classes a while ago.

The idea arose because of the large number of bachelor's students in the first year and the expected numbers next year. The present plans do not solve the resulting problem of insufficient space. Enthusiasm for evening groups is too low, as a survey showed. Of all students, 12.2 per cent wants to do such a block once or twice, of the staff members this applies to 30.7 per cent. Both the faculty board and the council feel it is important to keep participation in evening groups on a voluntary basis. Another solution will need to be found for the lack of space.

CF

UM complains to NWO

"Excessive" secrecy imposed on researchers

A potential research project by SBE together with NWO and two large businesses has fallen through because of demands that would drastically restrict academic freedom. Secrecy was demanded with severe liability if breached. The Executive Board has complained to NWO about these practices.

The matter dates back to January, but the letter to NWO was only sent last week. It concerned a project by research funding organisation NWO together with Achmea and the Rabobank under the title *Data-driven Research for Banking & Insurance*. Researchers were invited to sign up for a workshop that was to lead to definite research projects, but were required to sign a non-disclosure agreement beforehand. This agreement was signed by two of the three SBE researchers involved. Without having read the text properly, it later appeared. Closer inspection at the faculty showed that it was not just a case of compulsory disclosure agreement of a very broad spectrum of 'confidential information'

but also that the researchers would be held personally liable should this secrecy be breached. The Executive Board protests against this: "The contracting party is the UM, not the individual employees."

Professor Jaap Bos from SBE, chairman of the department of Finance where the research was to be carried out: "In addition, fellow researchers were also sworn to secrecy for a total of five years and nobody in this group would be allowed to carry out other research in the same area. We refused and hence the contract fell through."

Bos personally talked with NWO and was told that it wasn't as bad as all that and that he should interpret the statement differently. Bos: "But the contract is a legal document, so it should be clear. Apart from that, they were not even talking about the IP, the intellectual property [copyright]; a separate contract would be needed for that. Achmea and Rabo wanted to retain a large portion of the IP, but our point of view is: if we carry out the research, then it is ours."

The matter was discussed in a departments' chair-

men meeting, the faculty board was informed, as was the Executive Board at a later stage. Dean Philip Vergauwen: "This is a serious matter. The fact that you are not allowed to disclose sensitive business information is quite normal, but it happens more and more often these days that businesses set excessive demands and projects fall through because of that. In this case, it was in fact a competition clause: you are not allowed to work in the same field as a researcher. This needs to be discussed with NWO, on a national level with the rectors, with the government."

Bos agrees: "It is official government policy to stimulate public-private research projects. This has advantages but also disadvantages, like in this instance. It would not be a bad idea if the government were to put this on its agenda." According to the UM's letter, this kind of enforced disclosure agreement endangers the university's task to serve the public's interest through education and research.

Wammes Bos

Wageningen again most sustainable ins

For the fourth year in a row, Wageningen University has been declared most sustainable institute of higher education. The university is practically unassailable in the annual Sustainability ranking. The UM dangles at the bottom.

Every year, the students from the sustainability network Morgen, of which the UM Green Office is also a part, create a sustainability ranking of universities and schools of higher education. They send the educational institutes a questionnaire and award points based on the answers and evidence.

Wageningen is at the top, just like the previous three years. But TU Eindhoven came close this year and has climbed from the tenth to second place. Among the schools of higher education, Hogeschool Utrecht scores the highest again.

The UM is at the bottom, in an unranked remainder group. The problem in Maastricht is that realisation of the plans is a long time coming, says first-year law student Anselm Grahl, co-ordinator for Green Office. "There are various reasons, such as the high degree of decentralisation of faculties, the internal conflicts at Facility Services and a lack of awareness among researchers and lecturers. Sustainability is not just about the environment, but also about social cohesion and economics."

HOP/MT

Move to the groove

Photo: Joey Roberts

The Faculty of Law celebrates its 35th anniversary this year. Last Friday, 27 May, a party was held for students and staff in Rebelle, the entertainment centre in the former Augustinian church on the Kesselskade. Some six hundred guests (the maxi-

mum of 850 had registered, including about 90 employees) moved to the groove. Dean Hildegard Schneider and her husband, professor René de Groot, did the opening dance. DJs provided non-stop music, there were stilt-walkers doing their

things, and Robbie Williams popped by. Almost the real one, if we are to believe the reaction on the Law Facebook page: "Good RW impressionist if his tattoos weren't done with a sharpie and if he had a few kilos less, I would be fooled." WD

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
[facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Work like a slave, eat like a king

Every pancake has the right to a fair trial

My menu

Chocolate pancake € 9,50
with bananas
Saté chicken pancake € 11,50

If you're up for a challenge and want to compete with your friends over who can eat more fluffy pancakes, you might want to consider visiting Brasserie Pannenkoeken & Meer. Right in the heart of the Markt, this restaurant guarantees you the widest choice of pancakes with both sweet and salty toppings. Head over to the Brasserie on Monday, Tuesday or Wednesday for an all-you-can-eat pancake party. This spacious restaurant with its outdoor terrace looks more like a pub and is a great place to indulge your sweet tooth, with a delicious menu that includes 70 different fried pancakes but also a wide range of lunch dishes and entrees. Whether you're looking for American-style pancakes topped with bacon and maple syrup or traditional crêpes, sweet or savoury, Brasserie Pannenkoeken & Meer has something for everyone. The

lovely waiters walk you to your table and make sure you have everything you need. That said, the terrace can get noisy on weekends and it's not the most pleasant view, right next to the Burger King. And the inside of the restaurant is too dark during the day, although it could have a quite romantic wooden 'cellar' feel by candlelight.

We started with the 'Dutch' variation on pancakes: saté chicken with fresh vegetables and lettuce. Although saté is Indonesian, it has become an integral part of Dutch cuisine. But to call it a Dutch pancake ... I have my doubts. Still, I've never tasted a saté pancake before, so let's judge it on its merits. I have four main criteria: flavour, fluffiness, moistness and flipability. The chicken was well-seasoned, served with a thick peanut sauce made of peanut butter, sweet soy

sauce and Indonesian chilli sauce. The pancake was very fluffy – not too dense, yet quite filling – and, thanks to the sauce and crispy vegetables, far from dry. My partner's chocolate and banana pancake met the same standards. Note to selves: be less greedy with the topping. Lastly, the texture was pleasantly solid, with just enough flour to ensure the batter was stable enough to flip the pancake without breaking.

Ultimately, whether a pancake comes with fruit or chocolate syrup, the lip-licking factor is crucial – you have to want more. Brasserie Pannenkoeken & Meer achieved the perfect balance between pancakes that are moist, hearty but also light in texture. The waiter announced plans for a redecoration and an expanded menu after the summer, so I definitely plan to return. Although there's a big 'if' – the website states that the place is set to turn into a Burgerfabriek. A pity, but let's wait and see.

Kate Surala

Brasserie Pannenkoeken & Meer, Markt 70

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Food ★★★★★
Service ★★★★★
Atmosphere ★★☆☆☆
Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ World Places
- ▶ Travel/useful/planning
- ▶ Free
- ▶ Android, iOS, Windows

With the holidays almost upon us, people are divided into two camps. The 'everything has to be arranged beforehand' camp and the 'spontaneity provides the best experiences' camp. World Places could well be the perfect compromise for both parties. This app shows you within a few seconds where you can find the closest ATM, restaurant or chemist. The app has two options: searching from your location or globally (for those who just can't stop themselves from planning and want to know what the next city has to offer). If you search from your location, the app shows you everything in the neighbourhood, from places of interest to prayer houses. You can determine exactly how far 'in the neighbourhood' is. If you click on a location, you will receive more information, such as opening hours and website address. You can also read reviews written by others, especially useful for pubs and restaurants.

The biggest disadvantage of World Places is that the app requires an Internet connection. If there is no Wi-Fi in the area, data costs can run up considerably.

CF

Dear Ingrid Sharing

Bram (23): "I am not feeling so great and that is why I spend more time alone these days. My friends are looking for my attention and that bothers me. I find it difficult to keep saying 'no'. What should I do?"

Ingrid: At the beginning of the nineteen-nineties the 22-year-old recently graduated American Chris McCandless leaves his (student) house and home. Escaping from a world of materialism and expectations, he travels north without any possessions. McCandless makes many friends along the way. He ends those contacts with the same ease with which they have been made. Hitchhiking, Supertramp – a name he has given to himself – arrives at his destination: the wilderness of Alaska. He camps out in a dilapidated bus. After two months, he decides to return to civilisation. In his book about McCandless, Jon Krakauer writes "... to the world of men and women, where he could kick back with a beer, talk about philosophy, captivate strangers with stories about what he has done." It never happened. Unable to leave the wilderness, Supertramp dies in the bus where he is found by hunters a few days later.

We are social beings. Ultimately we need others to exchange our experiences, share knowledge, get advice and have fun. Because of this, we feel connected and that is what we like. In his book *Op naar geluk (The Road to Happiness)*, Dutch professor of Psychology Ap Dijksterhuis lists the things that make us feel good. Money and material goods are not part of that. Although this may surprise you, you may not always take this into consideration during your daily life. We all actually want more, better, bigger, faster and more beautiful. In the long term, however, this does not satisfy us. What does make us happy, is giving. Research showed that giving money to a good cause or donating blood to the blood bank is what makes us happy. The same applies to feeling connected to others. It doesn't matter whether you are a member of the local postage stamp collectors' club, a student association or go to church every Sunday. You are in contact with

Photo: Loraine Bodewes

others and you are part of a larger whole and that's what it's all about.

So say 'yes' to your friends and let them drag you along. Don't wait until you are feeling better. By investing in your contacts, the feeling will even-

tually just come about. And share. Go to the pub with your friends and give a round.

Ingrid Candell

Would you like to ask psychologist Ingrid Candell a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have a question or problem and would you like to speak with a psychological counselor for students at Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

(Lack of) Student activism in Maastricht

“Maybe there’s just nothing wrong here”

Last week, Maastricht University held the 2016/17 elections for its Faculty and University Councils. But standing for election (or simply voting, for that matter) are not the only ways to get involved in student politics. Maastricht boasts a whole range of political activities, if you know where to look. But do students know where to look? And, more fundamentally, do they care to look at all?

Picture of the presentation of the 2014 election results Photo: Joey Roberts

“Are you voting in the Faculty Council elections?” “The what?” replies Eva de Haan, a second-year student at University College Maastricht (UCM). “I didn’t even know that was happening – I didn’t see any information anywhere.” Iona Donaldson, another student at UCM, did know about the elections: “I will vote, because I think I should vote when I have the opportunity to do so. But all the candidates are kind of the same.”

These responses are indicative of those of a number of students at Maastricht University. Either students aren’t aware that elections are being held, or they aren’t enticed by what’s on offer. This is reflected in the low turnout in the elections held last week: only 20 percent of students voted for the University Council, and the figures for the various Faculty Councils hovered around 30 percent, if elections were held at all. At the School of Business and Economics and the Faculty of Humanities and Sciences the number of students running exactly equalled the number of available seats.

“The university itself is already a flawed system. It’s classist and elitist and therefore doesn’t attract a broad audience of students, which makes it difficult to have any sort of radical politics.” Dina is a third-year UCM student who volunteers at the Mandril, a political and cultural centre that organises workshops and music events. Because of its contentious relationship with the city, she prefers to be referred to by first name only. Dina cites the restrictive nature of the university as a possible reason for failed university politics. “I’ve been reading about decolonising the university. Universities should become more inclusive, be open to people from all sorts of backgrounds. If they were, for instance, more open about their country’s colonial history, that would help. I don’t see universities today, Maastricht University included, doing this.” Asia, another UCM student involved at the Mandril, adds that “In

theory the university is a fertile ground for politics, with all those people reading philosophical texts and studying political science. Sadly the momentum often dies down after one or two semesters.”

Tidy and theoretical

The sense of low levels of participation is seconded by local activist and recent FASoS graduate Bob, who also asked to have his last name omitted. “I don’t see a particular value in putting the spotlight on myself. I don’t mind if people connect me to my political action, but I’m only able to politically organise the way I do because of a bucketload of privilege.” He has some ideas that would explain low participation. “Students are constantly coming and going. We can’t build up an experience base for activism in Maastricht.” While he admits that this can also bring with it new experiences and fresh insight, the overall effect is detrimental. “And I’ve noticed something else: people are only interested in a particular kind of political involvement. It has to be tidy and theoretical, like Studium Generale. Other things, such as feminist events or demonstrations like the one we just did about refugees, are not well attended.” Bob was involved in organising the ‘Refugees Welcome in Maastricht’ demonstration, which originated in the group ‘Maastricht says No to War and Racism’ (MNWR). Only a handful of students showed up. “It may be that people don’t show up to demonstrations because they don’t care enough. For me, fighting oppression and exploitation is one of the most important things in my life. But if you’re less dedicated to politics you’re not going to sacrifice your weekend to take a train to a demonstration in Utrecht.”

Privileged

“Maybe”, says David Darler, a third-year European Studies student, “there’s just nothing wrong

here. If I look at the New University Movement, the Amsterdam branch was a lot more successful in terms of organising events and finding supporters. But they also experienced a lot more aggressive and public backlash.” He is referring to the series of sit-ins and protests that took place last year in response to the budget cuts in the humanities department at the University of Amsterdam. “And why should people care? We are so privileged in Europe; if we aren’t confronted with immediate problems threatening our own comfort we have no reason to do anything. Even if people do care, simply participating in a demonstration once is not enough.” The movement needed sustained action over time with more dedicated members. In the end, Darler found the action in Maastricht too restrictive: “I wanted to put pressure on the national government. People thought I was too radical.” Students seem dedicated to discussing politics, but apparently see little need to turn words into action. Nowhere is this clearer than in university politics, and this not only stretches to voting. “Have you seen the NovUM General Assembly?” asks Darler. The student representative party’s general assembly is open to the public to encourage participation. “Nobody shows up but the party members.”

Community

Not all is bad in Maastricht, though. “What I like about Maastricht”, says Dina, “is that it has a lot of potential for community organising. We may not be able to attract large groups of people for a demonstration like in Amsterdam, but there are things you can do every day on a smaller scale.” Méabh Branagan, a board member of Amnesty International Maastricht Students (AIMS) and third-year UCM student, finds exactly that in her work. “AIMS is able to make an impact on a more personal level, by getting people to think about a topic in a new way. What usually goes

well are events organised about a hot topic or something dramatic. For example, a while ago we made a ‘human border’ across the Sint Servaas bridge to raise awareness for refugees and how difficult it is for them to cross borders into Europe. Or people tend to like our info evenings, like the one we organised about Somaliland.” What all these events have in common, however, is that there’s no long-term commitment involved, a problem Branagan sometimes faces within her organisation. “People have good ideas but it’s often difficult to organise a sustained group effort to keep those ideas afloat.” Emmeline Tacheau, an MA student of international law, agrees. She is on the board of the Refugee Project Maastricht, which collaborates with the student chaplaincy InnBetween. To organise events, the Refugee Project works with refugees she meets at the refugee centre, for example to make dishes from their home country to serve at intercultural evenings. “The refugees are so isolated, as the refugee centre is quite far from central Maastricht, and we want to change this. We want to bring people together.” The project has been running smoothly and Tacheau reports positive feedback from those who have attended the events, but she notices interest among students dwindles as the end of the academic year nears. “We have a few students on the board and some who volunteer at events. But in the spring semester it can be difficult to find people to attend.” Branagan feels more involvement from UM would help. “Having more support from the university would be a welcome improvement. It’s very hard to collaborate between faculties as there are no spaces for events that are free to use and that aren’t affiliated with one particular faculty. A lecture hall that’s not linked to a faculty and that can be used free of charge would be great.”

Zie de vakliteratuur als
een cocktailparty

‘Baken je onder en maak ellenla

Geestdodend, gortdroog, slaapverwekkend: waarom zijn zo veel wetenschappelijke artikelen niet te pruimen? Komt dat door het ijzeren format? Of is er meer retorische speelruimte dan wetenschappers denken? “Weg met het zombie-vocabulaire.”

Tekst: Maurice Timmermans, cartoons: Marcel Jurriëns

Schrijftip 10 – Tijdschriftkeuze: maak een lijst met beo

Al jarenlang gaat Erik Driessen, hoogleraar medisch onderwijs, naar dezelfde kapper. Al zo lang dat Driessen – rommelige krullenbol - hem een exemplaar van zijn proefschrift cadeau deed. Bij de volgende knipbeurt kreeg de hoogleraar de wind van voren. Waarom hij zo'n grote broek aantrok? Waarom dat lelijke, bombastische taalgebruik? Dat had hij toch helemaal niet nodig.

Driessen: "Je schrijft je proefschrift uiteraard niet voor je kapper, maar hij had wel gelijk."

Daarna bezocht de kersverse hoogleraar, die al publiceerde in top-tijdschriften als *BMJ* en *JAMA*, de website *Writersdiet.com*. Op deze site - van Helen Sword, dichtster en hoogleraar literatuurwetenschap in Auckland (VS) - kunnen onderzoekers een artikel uploaden en laten testen op leesbaarheid. "Ik zakte als een baksteen, over de hele linie. Dat terwijl ik in diezelfde tijd een hoofdstuk over academisch schrijven aan het afronden was voor het boek *Researching Medical Education* (2015)." In dit hoofdstuk legt Driessen (met coauteur Lorelei Lingard) uit waarom zo veel wetenschappelijke artikelen niet te verteren zijn. "Onderzoekers beschrijven vaak wat ze hebben gedaan, hoe hun onderzoek is verlopen, maar daar is uiteindelijk niemand in geïnteresseerd. Lezers willen een overtuigend verhaal voorgeschoteld krijgen over een nijpend, actueel probleem."

Drama

Als metafoor gebruiken de auteurs een cocktailparty waar een handvol senior-onderzoekers in een levendig gesprek verward is over het vakgebied. Als je mee wilt doen, moet je eerst je oor te luisteren leggen. Waar hebben ze het over? Dan moet je de argumenten helder krijgen om vervolgens de stap te wagen: erbij gaan staan, inhaken en iets zinnigs toevoegen. Je wilt niet dat het gesprek verstomt. Dus zorg dat je iets nieuws te melden hebt. Zo gaat het ook met een artikel: je mengt je in een lopende conversatie en wilt opgemerkt worden.

Nog een metafoor: zie de theorieën en begrippen als personages in een drama. Wie spelen de hoofd- en de bijrollen? Zorg in elk geval dat de lijst van dramatis personae niet eindeloos veel namen bevat, introduceer niet steeds nieuwe 'personages', of maak in ieder geval duidelijk waarom ze wezenlijk zijn voor het verhaal. Ook niet onbelangrijk: een drama kent een plot, dus zorg dat de lezer nieuwsgierig blijft en aan het eind een zekere voldoening krijgt. Liefst een ware climax maar op zijn minst antwoord op de vragen aan het begin.

Legostenen

Na de confrontatie met zijn kapper en het online testdrama toog Driessen naar de 'nonnen' in Vught, het wereldberoemde talentencentrum. Misschien lag het aan zijn Engels. Niet dus. Zijn woordenschat bleek veel groter dan gedacht. Gebruik die dan ook, adviseerden de docenten. Dat heeft hij gedaan, in een artikel dat een paar maanden geleden is geplaatst in het internationale vakblad *Advances in health sciences education*. Bij wijze van experiment rekte Driessen de grenzen van de wetenschappelijke mores op. "Ik heb het in de ik-vorm geschreven, beschrijf persoonlijke ervaringen, levensechte scènes. Allemaal stijlmiddelen die zogenaamd niet gebruikelijk zijn, maar een artikel wel aantrekkelijker maken. Als tussenkoppen heb ik, bedekt maar toch, de songtitel *Food for thought* van UB40 ingevoegd en een variant op de boektitel *Kafka on the shore* van Murakami. Daar heb ik *Kafka at the hospital* van gemaakt." (Wat doet denken aan de Scandinavische onderzoekers die in elk paper, tientallen jaren lang, titels van David Bowie hadden ingevoegd – zonder dat overigens aan de grote klok te hangen.)

De hoofdredacteur van het internationale tijdschrift staat bekend als een *grumpy old man*. Hij heeft Driessen en zijn medeauteurs ooit onomwonden laten weten dat hij na drie pagina's was afgehaakt en er niet over peinsde om het stuk te plaatsen. Nu accepteerde hij het artikel een dag later al: "Refreshing, very nice." Hij ging het zelfs verspreiden, zei hij. Experiment geslaagd! Het wordt dus wel degelijk gewaardeerd. Iets wat Driessen ook vanuit zijn eigen rol als hoofdredacteur van *Perspectives on Medical Education* weet. "Wat je liefst niet wilt, is platgetreden taal. Al die cliché-constructies, die legostenen, waar veel onderzoekers zich van bedienen."

Pleonasmen

"Afzichtelijk jargon", noemde rechtspsycholoog Harald Merckelbach het onlangs in zijn column voor *NRC Handelsblad*, getiteld *Waarom geleerd proza zo lelijk is*. Maar wat de toegankelijkheid evengoed smooit: idiote afkortingen, een krampachtige stijl en zombie-vocabulaire. Met dat laatste bedoelt Merckelbach woorden die weinig om het lijf hebben maar wel een zweem van diepgang suggereren, zoals 'framework, dimensie, model'. Merckelbach bevindt zich in het goede gezelschap van psycholoog Steve Pinker, die het essay schreef: "Why academics stink at writing". En van Scott Lilienfeld die vorig jaar een lijst van nevelige vaktermen publiceerde. Termen die eerder iets verhullen dan verhelderen: 'chemische

onderwerp vooral niet af lange stukken'

ogde tijdschriften!

Tip 5 - Results: present findings without interpretation!

onbalans' of 'operationele definitie'. Maar ook pleonasmen als 'empirische data' of 'latent construct'.

Spannender

Jochen Cals, huisarts en onderzoeker, denkt dat veel stukken niet te harden zijn omdat het schort aan een logische structuur. Cals tuigt elk jaar samen met collega Daniel Kotz de tweedaagse Heuvelland schrijf-cursus op voor jonge onderzoekers. Vandaag begint er weer een, in Slenaken. "Het is twee dagen lang open deuren intrappen", zegt Cals, "en cruciaal daarbij is de rode draad. Te veel stukken waaieren alle kanten op waardoor je als lezer de draad kwijtraakt. Je moet steeds afgewen wat je wel en niet noemt en vooral niet alles willen noemen. Die neiging hebben veel wetenschappers. In de intro noemen ze vaak al de halve literatuur."

Cals is het eens met Driessen: je moet geen 'logboek' van je onderzoek presenteren maar een verhaal vertellen. Tegelijk acht hij de experimenteerruimte beperkt. "Het format van intro tot en met de discussie zal in ieder geval niet veranderen en dat is ook prima, want al *browsend* vind je al snel wat je zoekt. De commentaren in tijdschriften lijken wel steeds lossier van toon te worden. Waren die vroeger vaak gewichtig, zouteloos, gewikt en gewogen, nu zit daar vaak meer *schwung* in, meer eigen mening."

Cals zou ook weleens een experiment willen doen, niet met de stijl maar op het vlak van het auteurschap: de onderzoeker schrijft het artikel van de intro tot en met de conclusies maar het tijdschrift vraagt een collega op hetzelfde vakgebied om de discussieparagraaf voor zijn rekening te nemen. "Een auteur die niet bij het onderzoek betrokken is geweest, kan de sterkte en de zwakte van de studie misschien beter inschatten. En kan wellicht ook de maatschappelijke betekenis ervan beter taxeren. Je krijgt een afgewogener stuk en spannender om te lezen."

Nog een laatste tip: wie onzeker is over zijn Engels, kan teksten uploaden naar sites als Proofreadingservices.com. "Voor een euro of honderd krijg je gedegen commentaar over je taalgebruik en grammatica. We hebben het ook weleens gedaan, best handig, zeker als je geen *native speaker* in je team hebt." Van de betere bladen als *BMJ*, die zich niet richten op specialisten maar op alle artsen, krijg je ook opmerkingen over de schrijfstijl. "Zeker als je gewichtig doet met moeilijke woorden of langdradig schrijft. Ze gaan er ook zelf doorheen, kiezen andere woorden en passen de volgorde van zinnen aan."

Publieke opinie

Het is uiteindelijk een kwestie van vraag en aanbod, zegt Rob Bauer, hoogleraar institutionele beleggers. "Tijdschriften vragen om een bepaalde stijl en wetenschappers bieden daarom een bepaald soort stukken aan. Termen als 'astounding' hoor je bijvoorbeeld al niet te gebruiken maar daar heb ik zelf lak aan. Ik ben inmiddels hoogleraar en schrijf uiteindelijk wat ik wil. Maar jonge onderzoekers die een A-publicatie najagen en carrière willen maken, moeten zich soms conformeren." Enige navraag leert dat Bauer binnen de School of Business and Economics geldt als een onderzoeker met een soepele wetenschappelijke schrijfstijl. Hij is zelf de eerste die dat relateert. "Het heeft alles te maken met abstractieniveau. Als je over iets technisch als *'asset pricing'* schrijft, over de koersvorming van aandelen op de beurs, dan zul je je in alle bochten moeten wringen om daar iets toegankelijk van te maken. Ik verdiep me bijvoorbeeld in het gedrag van beleggers en het thema duurzaamheid. Daar heeft iedereen een mening over. Bedenk ook dat economische artikelen vaak coproducties zijn van twee of drie auteurs, die ook echt meeschrijven. Dus van een eigen stijl is sowieso maar beperkt sprake."

Toch blijkt Bauer wel degelijk een eigen signatuur te hebben. Hij schrijft opvallend lange, toegankelijke intro's. "Waarom? Kijk, ik schrijf niet alleen voor een tijdschrift maar ik hoop ook dat de boodschap wordt opgepikt en in de publieke opinie een rol gaat spelen. Zo is m'n stuk over de desolate staat van publieke pensioenfondsen in de VS recent nog opgepikt door de *New York Times* en *The Economist*."

Onverteerbaar

Daags na het gesprek stuurt Cals nog een artikel met de intrigerende kop: *How to write consistently boring scientific literature*. Het probleem is volgens de auteur dat "wetenschappers gedwongen worden om zaken als humor, satire en wijsheid te schrappen en zich te voegen naar de tirannie van jargon en een onpersoonlijke stijl." Dan volgen tien aanbevelingen voor een gortdroog en geestdodend artikel, waaronder: baken je onderwerp niet af; maak ellenlange stukken; laat illustraties weg (zeker de goede); onderdruk humor; en verwijst naar talloze papers voor overbodige uitspraken. Dan weet je het zeker: het wordt een onverteerbaar stuk.

Nuttige links

Writersdiet.com
Proofreadingservices.com
Scientificwritingtips.com

Op reportage in de
buurten die klagen over
studentenoverlast

“Iedereen wacht op

Huisarts Yvo Kesler en UM-medewerker Ralph Bons zijn de overlast van studenten in Belfort meer dan zat

Dinsdag, 9.30 uur, Zeepziedersdreef. Ralph Bons (33), consultant bij de UM-afdeling Finance, zegt dat hij al vier jaar met oordoppen slaapt. Anders doet hij geen oog dicht. Nu is het stil, zegt hij, met zijn hoofd schuin omhoog wijzend. Maar afgelopen zondag banjerden de studenten – op dit moment twee Bulgaren, een Litouwse en een Duitse – om zes uur 's ochtends ladderzat door het trappenhuis. De bovenbuurman haalde kort daarna verhaal en belde aan. Een van de vrouwen deed open, trok haar shirt omhoog, toonde haar tieten en knalde de deur dicht.

Bons heeft toen de politie gebeld, tot drie keer toe. Een uur later kwamen ze met twee busjes voorrijden en maanden de studenten tot stilte. Het is slechts een van de tientallen keren dat hij een melding heeft gemaakt. Bons komt beheerst over maar “van binnen kook ik”, zegt hij. Thuis studeren is onmogelijk en mensen uitnodigen doet hij al lang niet meer, uit schaamte. Om het half jaar komt hij op de trap nieuwe gezichten tegen. “Je mag je gelukkig prijzen als je Duitsers boven je hebt. Die keren in het weekend en tijdens vakanties vaak terug naar de *Heimat*. Bulgaren zijn er altijd.”

Dan gaat de bel en schuift huisarts Yvo Kesler (34) aan. Hij heeft een praktijk in de aangrenzende wijk Daalhof en woont verderop in Belfort, in de Wolkammersdreef. Kesler – alumnus van de UM – komt er naar eigen zeggen nog goed van af, hij woont in het enige trappenhuis zonder studenten. Maar inmiddels staat een woning leeg en houden de bewoners hun hart vast. “Als er studenten intrekken met wie niet te praten valt, gaan we ze ‘irriteren’. Dat hebben we onderling al afgesproken. Bij elke geluidsoverlast gaat een van ons de volgende dag om zes uur 's ochtends aanbellen. Dat soort dingen.”

Een hel

Belfort – zuidwestelijk van winkelcentrum Brusselse Poort – is een typische tuinwijk uit de jaren zestig, met eengezinswoningen en flatjes, ruim opgezet en veel groen. De buurt bestaat uit vier kwadranten en één daarvan is sinds een jaar

In verschillende Maastrichtse wijken groeit de onrust over het toenemend aantal studentenpanden en de overlast die daarmee gepaard zou gaan. De gemeente heeft het studentenbeleid jaren laten versloffen en werkt met haar nieuwe regels een “wildgroei” aan gesplitste panden – lees studentenhuizen – in de hand, klaagden buurtbewoners tijdens de laatste openbare discussiebijeenkomsten over studentenhuisvesting. Observant neemt een kijkje in de buurten en praat met bewoners en studenten. Vandaag het laatste deel van een drieluik: Belfort.

of drie overspoeld met buitenlandse studenten, zeggen Bons en Kesler. “Toen ik hier dertien jaar geleden als geneeskundestudent kwam wonen, was het een rustige buurt, met jonge gezinnen en ouderen.” En toen kwamen de huisjesmelkers die de goedkope flatjes opkochten en verbouwden voor steevast vier studenten. Daar lenen de woningen zich uitstekend voor, met twee slaapkamers en een woonkamer die met een extra wandje makkelijk te halveren valt.

Na een recente oproep van gemeenteraadslid Kitty Nuyts in wijkblad *'t Belhâöfke* regende het klachten per mail. Van geluidsoverlast, zwerfvuil, parkeerleed, tot een dagelijks ingehuurde escort-service “met vieze dames”. Als bewoners er iets van zeggen, worden ze meer dan eens uitgelachen. Of erger: uitgescholden, bedreigd en geïntimideerd. Een paar jaar geleden hebben flatbewoners zelfs tegen betaling een huismeester aangesteld. Zonder resultaat. Sommigen zijn al vertrokken, aldus de e-mails. Een echtpaar uit de Tinnegietersdreef zou na dertig jaar uit hun flat zijn gevlucht “nadat hun leven tot een hel is gemaakt door studenten”. Ook in een eengezinswoning in de Geelgietersdreef zitten al

studenten. “Hun buurman heeft zijn huis nu na veertig jaar te koop staan.”

Ambulance

Op een wandeling door de wijk wijst Kesler in de Ebenistendreef van links naar rechts en telt aan één stuk door. “Kijk hier, van dit blok van zestien appartementen zijn er acht bewoond door studenten. Je herkent ze aan de raambekleding. Op

het grasveldje ervoor lagen vorige week allemaal kapotte vuilniszakken. Hadden ze 's nachts mee gevoetbald.” Belfort is in rap tempo verloederd, aldus de consultant en de huisarts. “Nu breekt het ‘IKEA-seizoen’ aan en gaan 's nachts afgeleefde

banken, kasten en bedden over het balkon en staan vervolgens wekenlang aan de straat”, weet de huisarts. “Vorig jaar hebben we zelf maar het grofvuil gebeld.” Niet alleen huisraad maar peuken worden ook naar beneden gegooid, zegt Bons. “Laatst lag een brandende sigaret buiten op de vensterbank. Die had evengoed naar binnen kunnen waaien, mijn raam stond open.”

Ook de parkeeroverlast blijkt een doorn in het

oog. In e-mails reppen bewoners van “hele straten vol Duitse auto's”. Een brandweerauto kon niet op de bestemming komen, zegt Kesler, en heeft een Duitse auto gewoon opzij geduwd. Hetzelfde verhaal met een ambulance. “Toen heb ik meteen de politie gebeld, ik ben huisarts hè.”

Net wakker

Het is stil op straat. “Daar”, roept Kesler, “een student!” Nietsvermoedend wurmt een jongeman zich met zijn fiets uit een portiekdeur. Hij draait de weg op en stapt desgevraagd af. Martino Romcan (20) is de naam. Hij komt uit Italië, is tweedeaars economiestudent en deelt met drie andere studenten een flat. “Ik geloof niet dat we voor veel overlast zorgen. We geven weleens een feest, maar niet vaker dan twee keer per jaar.” Toch klagen portiekbewoners met regelmaat, zegt hij. “Sommigen hebben zelfs last van onze voetstappen. Ik bedoel, wat willen ze nou? Dat we van de ene naar de andere kamer vliegen?”

De jongen bedankt en verdwijnt om de hoek. Kesler: “Wat scheelt is dat hij hier niet voor een semester is maar een paar jaar. Dan zit je hier met een andere houding.”

In het blok van Bons, op de vierde verdieping, doet de Belg Corentin Licoppe de deur open. Hij studeert internationale bedrijfskunde. “Of andere bewoners last van ons hebben? Neu, ik geloof het niet. Soms misschien. In het begin hadden we niet in de gaten dat het trappenhuis zo gehorig is.

**“Nu breekt het
‘IKEA-seizoen’ aan
en gaan 's nachts
afgeleefde banken,
kasten en bedden over
het balkon”**

het moment dat het fout gaat”

Mensen die al tientallen jaren in de wijk wonen, vertrekken nu vanwege de studenten Foto's: Joey Roberts

Letterlijke fragmenten uit boze e-mails van wijkbewoners

“Er zijn studenten die hun eten van 4 hoog naar beneden gooien op het gazon waardoor overlast van nachtdieren.”

“Ik ben verhaal gaan halen, echter schuilen ze zich achter de gesloten deur en lachen je keihard uit!”

“Mijn overbuurvrouw haar 8 jarig zoontje moest naar school en kon niet slapen. Zij heeft hevige ruzie met de studenten gehad hierover.”

“En als de oude mensen iets tegen ze zeggen dan worden ze uitgescholden voor “oude gek”, ofwel ze doen of ze de mensen niet verstaan.”

“Ik werk in de thuiszorg en kom overal. Ik hoor met de regelmaat van de klok dat ouderen uit hun flatjes gepest worden door studenten, laatst nog op het Fatimapplein.”

“Het trappenhuis wordt gebruikt als racecircuit (zonder voertuig), meer een spring en stampcircuit.”

Nu houden we daar rekening mee als we 's nachts thuiskomen.”

Uit de slaapkamer in de gang strompelt een magere, blonde jongen. Net wakker. Het is Michaël Bijvoet, eveneens Belg en student internationale bedrijfskunde. “Het is hier prettig wonen, niet zo goed als in het centrum, maar toch. Nee hoor, de burens staan echt niet constant op de deur te kloppen.”

Elk antwoord gaat vergezeld van een geamuseerde glimlach. Zijn ze wel serieus? “Ja hoor, absoluut.”

Boete

De studenten kunnen bij de politiek niets verkeerd doen, zeggen Kesler en Bons, die vooral van D66 en de VVD geen hoge pet op hebben. Kesler: “De VVD wijst steeds naar de vrije markt en Schoffeleers van D66 zei laatst tegen me: ‘Het wordt tijd dat we die gehorige flatjes platgooien. Ze zijn niet meer van deze tijd.’ Wat schieten we daar nou mee op? We voelen ons eigenlijk het meest begrepen en gesteund door de Liberale Partij Maastricht, het CDA en de Partij Veilig Maastricht.”

De afgelopen vier jaar heeft Bons talloze brieven

geschreven aan burgemeesters Hoes en Penn en raadsleden, maar is steeds van het kastje naar de muur gestuurd. Op een dag heeft hij de eigenares van de studentenwoning boven hem uitgenodigd. “Ze belde aan en bleef in de voordeur staan. Ik voelde de bui al hangen. Even later zei ze zonder enige emotie: ‘Ik heb geen enkele boodschap aan je verhaal. Je woont in een studentenstad en wat de geluiden betreft: wen er maar aan.’ Geen enkel verantwoordelijkheidsgevoel.”

Bons ontdekte dat de eigenares het verhuur van de woning nooit bij de gemeente had gemeld. Hij maakte er een zaak van en de gemeente dreigde haar een dwangsom op te leggen. “Dus ik dacht: ‘Oké, eindelijk licht aan het einde van deze akeelige tunnel.’ Maar nee hoor. De eigenares tekende bezwaar aan en mevrouw kreeg toch nog een vergunning voor kamerverhuur. Zonder dat de omstandigheden waren veranderd! Je vraagt je af waar de gemeente in godsnaam mee bezig is.” Beneden in de hal hangt sinds een jaar een ‘boetebepaling’ - in het Nederlands, Engels en Duits. Die is vastgesteld in de algemene ledenvergadering van de Vereniging van Eigenaren. “Als bewoners zich niet aan het huisreglement houden, dan kunnen de eigenaren van dit blok na

beraad een boete opleggen. Honderd euro in het geval van onredelijke hinder bijvoorbeeld. Na het blote-tieten-incident is de eigenares beboet, dus de regeling is zeker zinvol.”

Slachtoffer

Kesler heeft de knoop doorgemaakt: hij vertrekt uit Belfort, hij heeft een optie op een gloednieuwe woning in het centrum. Hij houdt het voor gezien vanwege de overlast en de verloedering maar ook omdat hij inmiddels ‘scheef’ woont en sowieso van plan was om een keer te vertrekken. De vraag is nu: kan hij zijn flat tegen een redelijke prijs verkopen? Of beter, zonder al te veel verlies? Met 15 duizend euro schade houdt hij al rekening. Raakt hij zijn woning aan de straatstenen niet kwijt, wat ook zo maar kan, dan verhuurt hij ‘m. “Aan een gezin welteverstaan, zeker niet aan studenten.”

Hij kent een ouder koppel dat in een trappenhuis woont met alleen maar studenten. “Hun flat staat al twee jaar te koop, tegen een marktconforme prijs, maar het wil niet lukken. Ze zijn volledig gestrest.”

Ook Bons zou het liefst willen vertrekken en “kiezen voor zijn eigen gezondheid” maar voelt

zich tegelijk klemgezet. “Wat pijn doet is dat ik hier ooit vol trots introk, van alles heb opgeknapt en straks waarschijnlijk met een schuldenlast zit. Ik voel me echt een slachtoffer. Van wie? Vooral van de gemeente die alles op zijn beloop heeft gelaten en veertig jaar lang geen fatsoenlijk huisvestingsbeleid voor studenten heeft gevoerd.”

Escalatie

Meerdere bewoners zijn bang dat “de boel escaleert”, schrijven ze in e-mails naar raadslid Nuyts. Anderen weten het zeker: “Dit gaat een keer fout.” Daar gaat Bons ook stilzwijgend van uit. Zelf heeft hij zich ook weleens moeten beheersen. “Na de 185e waarschuwing is de maat gewoon vol. En als je dan ook nog wordt uitgelachen en je jarenlang door alle partijen in de steek gelaten voelt, ja, dan moet je soms op je tong bijten.”

Maurice Timmermans

Vanavond heeft het Maastrichtse college van B&W in de Jan van Eyck Academie een besloten bijeenkomst georganiseerd waar alle ‘stakeholders’, waaronder de UM, discussiëren over de leefbaarheid in de wijken en nieuw woonbeleid. Hierover verschijnt eind juni een collegevoorstel.

In Memoriam Sina Oehler

On Sunday May 22nd, Sina Oehler sadly passed away. Sina had just returned home to her parents in Germany after a period of fieldwork in Ghana, which she conducted as part of the MA Globalisation & Development Studies. Sina was a young woman who travelled the world without limiting herself. She seized every opportunity to make new discoveries, going as far as Latin America, Africa and Australia. Her eagerness to learn took her to the Gambia during her undergraduate degree, which sparked her interest in Africa and issues surrounding globalisation and development. She

also embraced new experiences through her studies in Germany, the UK and The Netherlands. Even in Maastricht this curiosity stimulated her fellow students to discover hidden corners, such as the Livin' Room Café.

Being a strong-minded and smart student, she successfully submitted a research proposal to undertake fieldwork in Ghana as part of her MA degree. Her research included three months interviewing rural Ghanaian women in order to critically examine how technology affects rural women's perception of pregnancy and birth. Her supervisor,

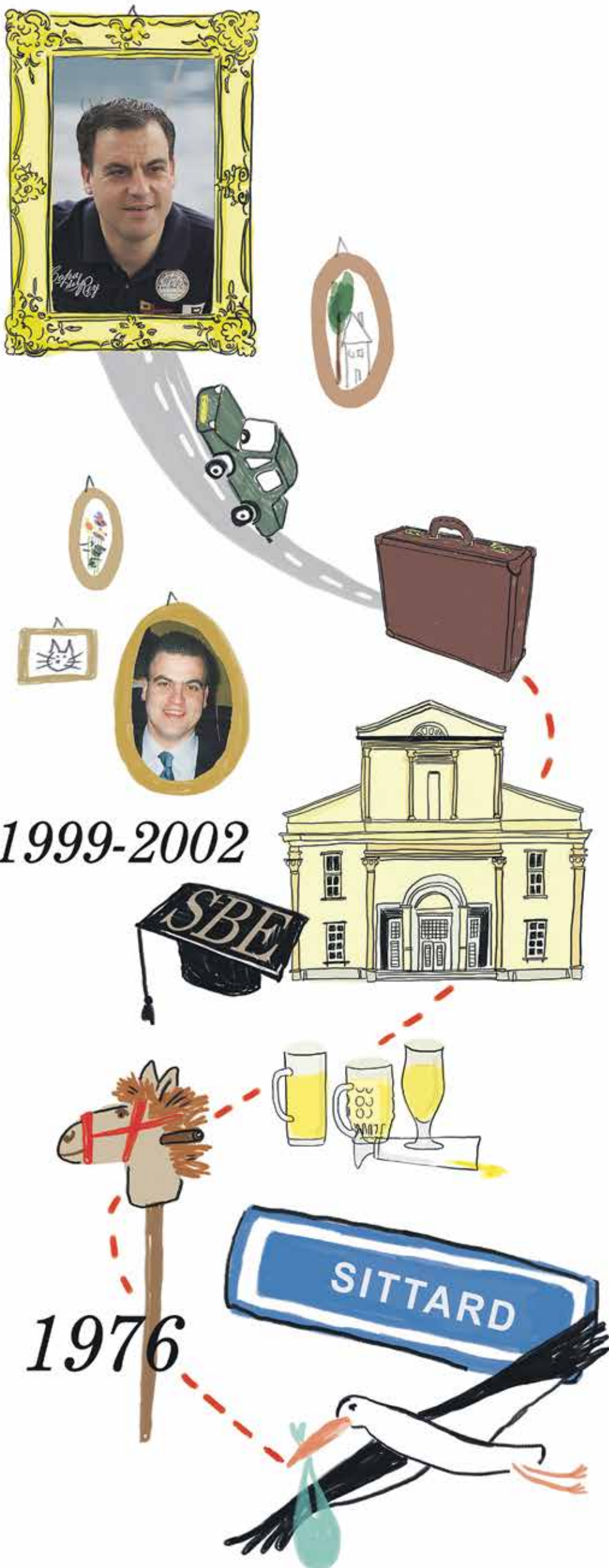
Bernike Pasveer, was impressed by her achievements in the field, stating that she was pleasant to work with, and a fast and eager learner - her thesis might very well have been good enough for a thesis award, as well as being very relevant for academia and society as a whole.

Both students and staff thought her a joy in class. Whilst modest and sometimes a bit quiet, when she took the floor she always had something really meaningful to say. Her humour and irony were special as well as the sparkle in her eyes and her generous smile. Sina was always willing to offer

her help and support to friends and fellow students. She talked very fondly of her family whom she visited on a regular basis, despite the distance. A keen horse rider and outdoors person, she was fond of animals, especially her mischievous dogs and her horse, Alf.

We will miss her passionate drive and her love for life. Her loss will be deeply felt throughout the GDS programme. Sina will be remembered this year and for the years to come.

Students and staff of the Master Globalisation & Development Studies

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Roel Ronken.

Studie: Voordat ik me voor economie aan de UM inschreef had ik al een lange weg afgelegd: havo, meao, heao. Het allerleukst vond ik boekhouden. Dat is er op de meao ingestamp en later heb ik daar profijt van gehad. Aan de UM kon ik de verkorte studievariant van twee jaar doen. In het begin was de universiteit erg wennen. Ik kwam van de heao waar ik zo'n 35 uur per week in de klas zat, nu had ik vier uur per week onderwijs en moest je verder alles zelf doen. In het begin voelde het als vakantie maar ik kon al snel de discipline opbrengen om aan de slag te gaan.

Docent: Laury Bollen. Hij was mijn scriptiebegeleider. Heel aardig en toegankelijk, hielp me goed op weg met nuttige tips. Na mijn studie heb ik bij zijn vakgroep, accounting and information management, gesolliciteerd voor een functie als docent. Met succes. Dat ik Laury kende, zal niet in mijn nadeel zijn geweest. Hij wist in ieder geval wat hij aan me had. Nog steeds heb ik een aanstelling aan de UM. Ik geef postgraduate-cursussen, onder meer over IT-auditing.

Anekdote: Je had drie groepen: Hollanders, buitenlanders en treinlimbo's. Ik hoorde bij die

laatste groep, en dat had zijn voordelen. Als je Limburgs sprak, kreeg je aan een facultaire balie meer gedaan dan wanneer je in het Nederlands begon. Ik weet nog, ik moest me voor een vak inschrijven bij bureau onderwijs. En wat je niet wilde, was een plek in de onderwijsgroep op vrijdagmiddag van vier tot zes uur. Als Limburger kreeg je dat makkelijker voor elkaar. Het probleem met sommige Hollanders was dat ze zich gedeisd hielden als het op werken aan kwam. Bij werkgroepjes was het zaak om de juiste studenten uit te kiezen en de freeriders te mijden.

“Ik zie ‘m daar nog zitten, sportjournalist Jean Nelissen”

Plaats: Café De Posthoorn. Een studievriend van me woonde daar om de hoek. We kwamen er regelmatig. Ik zie nog voor me hoe sportjournalist Jean Nelissen daar altijd met een sigaar en een wijntje de krant zat te lezen. Ik heb hem nooit aangesproken, dat deed je niet zomaar, maar ik heb daar wel spijt van. Ik had het graag met hem over wielrennen willen hebben, hij wist echt veel. Ik hou zelf ook van fietsen. Ik probeer elk weekend zo'n 150 tot 200 kilometer te halen.

Maurice Timmermans

Roel Ronken, geboren op 16 juni 1976 in Sittard, studeerde bedrijfseconomie van 1999 tot 2002. Nu werkt hij als manager audit bij APG en verzorgt postgraduate onderwijs aan de UM. Ronken is getrouwd en woont in Gulpen.

film: Elle

Paul Verhoeven is helemaal terug

Het verhaal: Michèle Leblanc (Isabelle Huppert), de koele en berekenende CEO van een videogamebedrijf, wordt op een dag in haar huis aangevallen en verkracht door een gemaskerde man. Na afloop gaat Michèle niet naar de politie, maar gaat ze over tot de orde van de dag. Wel koopt ze een busje pepperspray en een bijl, en begint zelf aan een zoektocht naar de dader.

Wat hebben we Paul Verhoeven gemist, want:

- Tien jaar na *Zwartboek* keert Paul Verhoeven eindelijk terug op het witte doek. De comeback van de inmiddels 77-jarige regisseur van *Basic instinct* en *Total recall* was tijdens het voorbije filmfestival in Cannes groot nieuws. De internationale filmpers kwam superlatieven tekort om zijn eerste Franstalige film te prijzen. *Elle* werd in het Amerikaanse entertainmenttijdschrift *Variety* zelfs "a possible career high for Verhoeven" genoemd.
- Je kunt van Nederlands bekendste filmmaker veel vinden – zijn politiek incorrekte oeuvre is zo ambigu dat alles tussen misogynie seksist en provocerende feminist me verdedigbaar lijkt – maar saai is de man nog nooit geweest, en ook *Elle* verveelt geen seconde.
- Matthijs van Nieuwkerk noemde het in DWDD een erotische thriller, maar die had de film kennelijk nog niet gezien, want dit is veel meer psychologisch drama en zedenkomedie dan thriller. De aangename verrassing van *Elle* is hoe goed Verhoeven met sociale satire (dat kerstdiner!) uit de voeten blijkt te kunnen. Mochten ze bij de Comédie-Française nog een regisseur voor Molière's *Tartuffe* zoeken: Paul is hun man.
- Als je wil weten waarom Isabelle Huppert vaak de beste actrice ter wereld wordt genoemd, dan vind je hier het antwoord.

Still uit *Elle*

Een goedkope provocatie, want:

- Aantijgingen dat Verhoeven een 'verkrachtingskomedie' heeft gemaakt, lijken me onzin. *Elle* is humoristisch, maar de verkrachtingscène is brutaal en jaagt een schokgolf door de zaal. Met verkrachting valt, zelfs bij Paul Verhoeven, niet te lachen. De lastigere vraag is deze: bagatelli-

seert *Elle* verkrachting door te suggereren dat er vrouwen zijn die snel overgaan tot de orde van de dag? Of er zelfs over fantaseren?

- Verhoeven raakt de interesse in het *whodunnit*-deel van zijn film wel heel snel kwijt. Halverwege wordt de identiteit van de verkrachter al prijsgegeven en doet de film geen moeite meer om de

thrillerliefhebbers nog verder te bedienen.

Het salomonsoordeel: *Elle* is drie films voor de prijs van één: een whodunnit, een vileine zedenkomedie, en bovenal een psychologisch portret van een ondoorgroondelijke vrouw die haar vermogen tot traumaverwerking lijkt te

overschatten. Als thriller is de film een mager beestje, maar dat wordt gecompenseerd door de andere onderdelen. Welkom terug, Paul.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij *Lumière*

thuisreiziger

Dalen is ook een vak

Het was zondag een grote dag voor het vaderlandse wielrennen. Steven Kruijswijk uit het Brabantse Nueneen beëindigde de Giro d'Italia als vierde. We moeten lang teruggaan in de tijd om nog zo'n klinkende uitslag tegen te komen. Toch sombert en mort ons volk omdat Steven de Giro niet won. Op de laatste vrijdag vertrok hij nog in de roze trui. In een afdaling kwam hij tegen een sneeuwmuur terecht. Fiets kapot, Steven beschadigd, geen ploegmaat in de buurt. Zijn opponent Nibali was weer eens de beste daler. Wanneer het tegen zit, gaan we op zoek naar bij voorkeur één oorzaak. Domme pech, stuurfout, geen hulp aanwezig, Nibali had moeten wachten. In de beklagdenbank verschijnen mensen en ploegen alsmede het toeval in de gedaante van het noodlot. Landgenoten, het valt tegen, maar er is niets uitzonderlijks gebeurd.

In de werken van de theoretici Jean Nelissen en Mart Smeets vinden wij troost in drie universele wetten of axioma's aangaande het verloop van wielerrondes. De eerste luidt: Parijs (in dit geval Turijn) is nog ver. Een fraaie formulering voor het ongemak dat de strijd nog niet gestreden is. De onvergetelijke Amerikaanse

Foto: Loraine Bodewes

sportwitsgeer Yogi Berra zegt het weer anders: het is pas over als het voorbij is. De tweede

wet vult de eerste aan: de Tour (in dit geval de Giro) wacht op niemand. De strijd gaat

onverbiddelijk door, ook al blijft de tv eindeloos valpartijen, mankementen en hun nasleep uitzenden. Toepassing van deze twee wetten leert ons dat wie vrijdag numero uno is dat zondag niet meer hoeft te zijn. Dat verklaart nog niet voldoende wat Steven overkwam.

Daarvoor hebben we de derde wet nodig: dalen is ook een vak. Vooral Mart Smeets heeft deze simpele waarheid vaak uitgelegd. Een renner die het ver wil schoppen moet zowel kunnen klimmen als dalen. Beide kwaliteiten zijn even belangrijk. Dalen is geen hinderlijk, gevaarlijk intermezzo tussen twee beklimmingen. Ook de daler kan minuten verliezen door niet de goede lijn te durven volgen. Zoals de klimmer volledig kan blokkeren. Klimmen en dalen moet je leren en trainen. Steven Kruijswijk is een goede daler, maar Nibali en Valverde kunnen het tot op heden beter. In de roze trui gehuld is dat een lastig feit. Zo gaan die dingen, zal ik maar zeggen!

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Bob

Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph

Stassar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, Ype Driessen,

Alison Edwards, Hans Philipsen, Romeijn Sadée,

Sophie Silverstein, Kate Surala, Tsjalling Swierstra,

Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

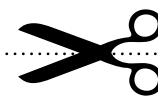
Heb jij passie voor de horeca? Dan is een
(bij)baan in de bediening bij Buitenplaats
Vaeshartelt iets voor jou.

Kijk op www.vaeshartelt.nl

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE
PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL
0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE
PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL
0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

TE KOOP DAMES- EN HERENFIETSEN
OOK REPARATIES 0433217767

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapsjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: 'veel meer zelfvertrouwen', 'leuke en veilige sfeer, veel geleerd', 'weet nu wat ik wil: schrijven'.

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos

(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden: 8 sessies verspreid over 2 weken

maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.

(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop

mee te nemen.)

Aantal deelnemers: Minimum 6 - maximum

10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 12 augustus 2016

Cursuskosten: € 800

Meer informatie: Mail of bel met Riki Janssen

(riki.janssen@maastrichtuniversity.nl

of 043-3885384)

Congratulations to everyone elected to the University, Faculty and Service Council Elections and thanks voters for participating!

For all election outcomes:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

02-06, 16.00 uur: mw.drs. Ingrid van den Hoven	17-06, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.mr. Gerard Mols
03-06, 10.00 uur: dhr. Wouter J.A. Derks, MSc.	
03-06, 12.00 uur: mw.drs. Monica H.M.E. van Anten	20-06, 16.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en ULg dhr. Klaus Möllenhoff, MSc.
03-06, 14.00 uur: dhr.drs. Robertus M.M. Bertrand	
08-06, 14.00 uur: mw.drs. Claudia A.B. Schlegel	22-06, 10.00 uur: dhr.drs. Thomas C. Emmerling
08-06, 16.00 uur: dhr.drs. Willem J.M. Koops	22-06, 16.00 uur: mw. Farida Lada, MBA
09-06, 12.00 uur: dhr.ir. Frank C.G. van Bussel	23-06, 10.00 uur: dhr. Bart R.T. Legein, MSc.
09-06, 14.00 uur: mw. Sanne J.G. ten Oever	23-06, 12.00 uur: dhr. Stefan H.M. Gorissen, MSc.
09-06, 16.00 uur: mw.drs. Heleen M. Staal	23-06, 14.00 uur: mw. Marika Leenders, MSc.
10-06, 10.00 uur: Double Doctoral Degree – UM en Hasselt Univ., mw. Lisa Schönfeldt, MSc.	23-06, 16.00 uur: dhr. Rogier J.M.M. Holtermans, MSc.
10-06, 12.00 uur: dhr. Peter Chi Hin Chan, LL.M.	24-06, 10.00 uur: dhr. Bram M.W.C. Brouwers, MSc.
10-06, 14.00 uur: dhr. Giulio Valenti, MSc.	24-06, 12.00 uur: mw.drs. Tjinta Brinkhuizen
10-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Marko Jelicic	24-06, 14.00 uur: mw. Brenda A.J. Berendsen, MSc.
13-06, 10.00 uur: mw. Pham Bich Diep, MSc.	24-06, 14.45 uur: dhr. Andrea Milan, MSc.
15-06, 12.00 uur: mw.drs. Rianne P.J. Geerlings	24-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. A.M. Hofman
15-06, 14.00 uur: mw.drs. Patricia J.A. Dijkstra-Jaspers	28-06, 10.00 uur: mw. Natasha Azzopardi Muscat, MSc.
15-06, 16.00 uur: dhr. Rik Linssen, MSc.	28-06, 14.00 uur: mw. Anna S. Wollmann, LL.M.
16-06, 10.00 uur: Double Doctoral Degree – UM en Hasselt Univ., mw. Nele Claes, MSc.	29-06, 10.00 uur: mw. Maike Gerken, MSc.
16-06, 12.00 uur: mw.drs. Guusje Vugts	29-06, 12.00 uur: dhr. Doris W.M. Gevers, MSc.
16-06, 14.00 uur: dhr. Freek Gillissen, MSc.	29-06, 14.00 uur: dhr. Daniël J.L. van Twist, MSc.
16-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Marian H.J.M. Majoie	29-06, 16.00 uur: mw.drs. Vivian E.M. van den Boogaart
17-06, 10.00 uur: dhr. Alexander P. Henkel, MSc.	30-06, 10.00 uur: mw. Kranthi M. Panth, MSc.
17-06, 12.00 uur: mw. Yvette M.M. Essers, MSc.	30-06, 12.00 uur: mw. Sara João Botelho de Carvalho, MSc.
	30-06, 14.00 uur: dhr. Guang Shen, LL.M.
	30-06, 16.00 uur: mw. Taotao Yue, LL.M.

Maastricht University

Interne vacatures

- **Lecturer Chemistry**, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.125
- **Lecturer Plant Biology**, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.126
- **PhD** at the MERLN Institute, department Complex Tissue Regeneration, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.127
- **PhD** at the institute MERLN, department Complex Tissue Regeneration, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.128
- **PhD** Student position, FPN, Dept. of Cognitive Neuroscience, 38 hours
Vacancy number: AT2016.129
- **PhD** Student Computational Neuroscience of Eating Behavior, FPN, Dept. of Clinical Psychological Science, 38 hours
Vacancy number: AT2016.130
- **Post-doc** position at Aachen-Maastricht-Institute for Biobased Materials in Biobased Materials for Medical Use, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.131
- **Receptionist (e)** 0-uren oproepbasis, FS
Vacaturenummer: AT2016.132

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Varkens in Nood

Help de
varkens
in nood

Word donateur

Maandelijks bedrag:

€4 €8

€16 €32

Anders:

Hierbij machtig ik Stichting Varkens in Nood om het aangegeven bedrag van mijn bankrekening af te schrijven:

IBAN

S.v.p het ingevulde formulier sturen naar
Stichting Varkens in Nood, Antwoordnummer 9132, 1000 WT Amsterdam
U kunt ook donateur worden op www.varkensinnood.nl

Er

“Jij komt er wel, jongen.” Zonder te veel veren in mijn eigen achterwerk te steken kan ik zeggen dat ik dit al meer dan eens heb gehoord. Maar wat is ‘er’? Die vraag begint steeds relevanter te worden nu het einde van mijn bachelor inzicht komt. Over enkele weken hoop ik groen licht te krijgen van mijn scriptiebegeleider om vervolgens lekker een flesje bubbels soldaat te maken. Het abstracte ‘er’ zou dus langzaam concreet moeten gaan worden.

Enkele dagen geleden zag ik een filmpje op Facebook waarin een man met uitbundige bewegingen duidelijk probeerde te maken dat, als je binnenkort afstudeert, de beste tijd van je leven begint. Laat ik nu altijd gedacht hebben dat mijn studententijd de kroon zou spannen.. Met volle overtuiging legde hij uit dat er een periode van omstreeks vijf jaar aanbreekt, waarin je op allerlei manieren in jezelf kan investeren en risico's kan nemen, indien nodig. De aanstekelijke boodschap klikte ik uiteindelijk weg om verder te tikken aan mijn scriptie. Niet veel later bekeek ik het geestdriftige filmpje nog eens ‘Er’ was nog steeds een onduidelijke bewoording voor mijn toekomst en na drie jaar *Arts and Culture* ben ik toch wel toe aan wat concreets. De boodschap van deze man, Gary Vaynerchuk, is eigenlijk zo slecht nog niet. ‘Er’ heeft in mijn gedachten al vele invullingen gehad en mijn persoonlijke denktank zit vol met ideeën die ik uit zou willen werken. Als ik Gary moet geloven, staat er niks in de weg om dat daadwerkelijk te doen en hoef je naast een goed idee alleen maar te beschikken over een goede dosis *common sense* en geduld. De beste man is overigens een succesvol, maar bovenal dankbare ondernemer in de Verenigde Staten. Misschien toch geen gek idee om na mijn diploma-uitreiking van een van mijn ideeën mijn ‘er’ te maken.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Senioren Inkom

U ziet aan het bijgaande plaatje, beste lezer, dat ik niet meer tot de guppiegeneratie behoor die onze gebouwen dagelijks belaaft. Ik ben wat je noemt een *elder citizen*. Tot *elder statesman* heb ik het nooit geschopt, überhaupt niet tot staatsman eigenlijk. Daarvoor had ik de politiek in gemoeten en dat ging me net even een stapje te ver. Want waar moet je bij? Vroeger durfde ik mezelf links te noemen maar wat betekent dat tegenwoordig nog? En waar hoor je bij als je best asielzoekers wilt opvangen en tegelijkertijd (vertel het alsjeblieft niet verder!) een groot fan bent van Zwarte Piet? En dan de echte hè, met roe en mega jutezak waar de kindertjes dan in gaan als ze weer eens brutaal zijn geweest tegen de oudere medemens.

Want dat ben ik dus. Een senior.

En nu ben ik eruit. Ik weet waar mijn politieke thuisland ligt. Niet bij socialisten, niet bij liberalen, niet bij populisten, niet bij de Sylvana's, nee, gewoon, gezellig bij de oudjes! De stedelijke Seniorenpartij. Geen ideologisch gezever, gewoon kiezen op basis van je leeftijd. Senior ben je al wanneer je de 50 bent gepasseerd, las ik in hun manifest. En denk nou niet dat het hier een partij van hardcore scootmobielers betreft die vooral opkomen voor een gemeentelijk middag-dutje; niets is minder waar. Dit is een partij van geharnaste vechtjassen, van vastbijters. Ze leveren een heuse wethouder en de voorman in de fractie heet niet voor niets met zijn achternaam Sabel. Tot de tanden bewapend zijn ze.

Ik mag, nu ik me heb aangemeld, strategisch met ze meedenken. Dat ik datzelfde hier ter UM doe voor Germanicus sprak zeer in mijn voordeel, zeiden ze. Want ze hebben 'm hoog zitten, *uzze Pruus* noemen ze hem liefkozend. Of zoiets. Dat ik me op het allerhoogste UM-niveau beweeg en tentakels tot in de academische haarvaten heb; de partij is er meer dan blij mee. Want tot nu

toe lukte het niet zo goed om de brug te slaan, hebben ze me wel eens met enige schroom toevertrouwd. Ja, met Germanicus is het *toll* buurten maar verder kennen ze eigenlijk niemand van de UM. Behalve het Bulgaarse studententuijg dat over het balkon in hun seniorenachttertuintjes pist, of het Huilandse geteisem dat z'n roestige fiets precies in de loipe van de rollators achterlaat. Dus ik praat ze bij, lever mijn en andermans zelfdragende Bergnotities in kopie ook bij het partijbureau af (nee nee, hou de AIVD maar thuis, alles keurig afgestemd met G.) en zorg er zodoende voor dat onze, mijn nieuwe, partij gedegen en met kennis van zaken voor de dag komt als de UM ergens ter sprake komt. Helaas, het blijven senioren hè? Dus soms een tikje hardhorend. Of ze hebben net de leesbril niet bij zich als het erop aankomt. En daarom wil ik hier mijn excuses aanbieden voor de ontstane ophef over de Inkom. Wij hebben er als partij een vraag in de gemeenteraad over gesteld. Dat het een schandaal is dat een fitnesscentrum in de

Brusselsestraat niet meer mee mag doen met de Inkom. “Waarom het UM het alleenrecht aan UM sport” heeft gegeven, zo hadden ze het verwoord - de cursus *wanneer gebruik ik het juiste lidwoord* staat nog in de steigers.

Terwijl ik ze nog zo had uitgelegd dat de Inkom gewoon een eigen feestje is van universiteit en hogeschool. Dat we bij de UM onze dertiende maand en ons kerstcadeautje hebben ingeleverd en nog jaren krom moeten liggen voor het nieuwe sportcentrum. Dat we dan graag zien dat dat een beetje rendeert. Dat onze studenten dus derwaarts moeten worden gedirigeerd, en dat we dan niet de concurrentie reclame laten maken bij de nieuwe lichting.

Leuker kunnen we het niet maken. Maar ja, laat nou net die dag het batterijtje van het nieuwe hoornasjen haperen!

Politiek is lastig hoor.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder